

Сонце, сонечко та соняшник

Ірина Прокопенко

Уривок з книги "Пригоди на землі та під водою"

Починався літній день. На листі дерев переливалися всіма барвами райдуги крапельки роси. Співали птахи, тягнулися квіти до Сонця, а над ними басовито гудів Джміль:

-Ж-ж-жарко... Йому й справді було жарко.

— Ж-ж-жорстоке Сонце, ж-ж-жорстоке.

Почуло Сонце та й каже:

— Кожен день я проміння на землю посилаю, щоб черешні скоріш дозрівали, щоб пташки співали, щоб діти смаглявими ставали, а він... він мене жорстоким назвав.

Образилося Сонце та й сховалося за хмару. Похмурно на світі стало, квіти пелюстки згорнули, птахи замовкли, мурахи входи та виходи своїх домівок закривати почали.

— Що робити? Що робити? Як без Сонечка нам жити? — зашепотіли Дерева.

— Я тут, ось я, — сказав хтось тоненьким голосом і всі побачили маленького, червонокрилого жучка, якого й справді Сонечком звали.

— А ти можеш землю зігрівати? — спитали Дерева.

— Ні.

— А можеш так зробити, щоб черешні поспіли?

— А щоб діти засмагли?

— І цього не вмію, — зітхнуло Сонечко, — я тільки попелиць знищую, червців, кліщиків

павутинних та інших дрібних шкідників.

— І за це тобі, Сонечко, спасибі, — вклонилися Дерева і знов зашепотіли:

— Що робити? Що робити? Як без Сонечка нам жити?

— Може, я зумію допомогти? — спитав Соняшник. Він теж був на Сонце схожий: кругла голівка у жовтогарячих променях.

— А ти можеш землю зігрівати? — спитали Дерева.

— Ні.

— А зробити так, щоб черешні поспіли?

— Ні. Не можу...

— А щоб діти засмагли?

— І цього не вмію, — тихо мовив Соняшник, — я тільки насінням людей годую.

— Це ж добре! Спасибі тобі, Соняшнику, — вклонилися Дерева. А Джміль знов гудів.

— Ж-ж-жаль, квіти пелюстки згорнули, ж-ж-жаль.

— Жаль! — обурилися Дерева. — А хто Сонце образив, хто його жорстоким назвав? Все ти, все ти, Джмелю!

Вони так розхвилювалися, так розгойдались, аж вітер знявся, Злякався Джміль, почав у Сонця пробачення просити:

— Ж-ж-жити без тебе не можна, пробач мені, пробач.

Виглянуло Сонце з-за хмари, посміхнулося привітно. Зраділи дерева, пташки защебетали, квіточки розкрилися, а Джміль над ними гудів:

— Ж-ж-жарко.., але не дуже, але не дуже...